

Son Söz Yargının mı Hikaye

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Mart 2026

Su geçirmese keşke hafızam ama malum balık hafızası bu yüzden su da geçiriyor çok şey de geçiyor içinden.

Tutuşan bir meşale ile yılların yorgunluğunu yakıyorum bu bile yetmiyor içimi yakan ne varsa arınmak ve boşalmak istiyorum. Adeta bir kum saatiyim ne akrebe ihtiyaç duyan ne de yelkovana ve adım sayar gibi yüreğim de sayıyor dakikada kaç attığını.

Sözcükler kovalıyor peşi sıra ve içimdeki sıkıntıyı sözcüklerle söküp atıyorum.

Dünümde kalan bir yangın adeta ve elbet havai olmak aklımdan dahi geçmemişken duygularımın havarisi oluyorum.

Melun mahzun terk edilmiş bir köşede ve kuyruğumun peşindeyim adeta en çok da kuyruk sallamanın ne anlama geldiğini idrak edememişken.

Yabancıyıym bazı duyguların hatta fedaisi sonra da yüreğim firar ediyor bedenimden belki de bedenimdir bana ağır gelen elbet havada uçuşan zanlar da.

Acılar filan yok dünümde sadece açamadığım Pandora'nın kutusu bazen susuyorum aslında hep susuyorum.

Kimin nesidir insanlar asla kestiremiyorum ama o kadar yorgunum ki ne ara vakit bulsam oturduğum yerde kestiriyorum.

Bazen birileri çekiştiriyor yakamdan sonra bazı sesler duyuyorum ama alınmıyorum üstüme ve uykuma devam ediyorum.

Renkler solgun hayatsa arı bir su değil.

Rengim yok benim belki de gök kuşağı olmanın verdiği o hoşluktur beni renksiz kılan ya da her rengi içimde barındırdığım.

Ufacık bir dünyam var saklı tuttuğum ama dünyama sızanlar var kimi zaman hesabını tutamadığım.

Bazen ismimi duyuyorum başka ağızlarda sonra gerisin geri kaçıyorum.

İhtimamla yetiştirildim ve itibar etmişken bana onca insan sonra da inzivaya çekildiğim ve gençlik hayallerimi gerçek kıldığım elbet gözümü açan ilk insan ve de eşim.

Dikkatim dağılıyor ama elimden geleni yapıyorum toplamak adına.

Aslında arkamı birilerinin toplaması gerekirken ben olmadım mı illa ki birilerinin arkasını toplayan?

Sonra bir çocuk ilişiyor ruhuma ama öncelikle bedenime sonra insanlar s/üzüyor beni. Neymiş efendim? İki canlıymışım iyi de ben zaten çocuğum. Ne demek bir çocuğun çocuğunun olması?

Sözcükler yanık kokuyor ya da yediğim bir şey dokundu iyi de günlerdir açım ben. Hem asla yemek de yakmam ben yakmadım da ama bir şeyler kokuyor işte ve burnumun direği kırılıyor nerede ise.

Ben zaten çocukken çocuğum dünyaya geliyor hem de aslan parçası ama gebe kaldığımı anlamıyorum ilkinde olduğu gibi hele ki istemezken ve mecbur edilmişken gebe kalmaya yine de ses etmiyorum kimselere hem denmez mi? Dört duvar arasında kalır yaşanmışlıklar.

Ya, yaşayamadıklarım?

Yaşamama izin vermeyenler ya da tek kişi belki de o tek kişiyi gaza getirenler.

İşte yine o kokuyu duyuyorum ama bu seferki daha yoğun sanki ve bir o kadar başımı döndüren.

Birileri sesleniyor:

“Sakın ışıkları açmayın.”

Çocuğum nerede çocuğumu kim aldı benden?

Derken gürültüler duyuyorum sanırım birileri kapıyı kırıyor.

“Şey, bir bardak su alabilir miyim?”

“Elbette.”

Su şişesini başıma dikiyorum. Oh, rahatladım.

“Su gibi aziz olun.”

“Sen de”

Mümkün değil ama. Ben şansımı çoktan yitirdim hem kaç kişi de eşlik etti bana.

İyi de ben de eşlik etmiştim öncesinde elbette kocama eş oldum, kaynanama da hizmetçi.

“Özür dilerim rahmetliden. Bunu demek istememiştim asla.”

“Sen devam et yeter ki.”

Hala o koku içimde. Hala o koku zihnimde.

Öncesi de var elbet. Yaşım henüz on üç ve yol bilmem iz bilmem yordam bilmem ama bildiğim bir şey var ki: yaşlarımı içime akıtırım ki mecburum hem annem öğretmedi mi tüm bunları bana?

Ben anamın kızıyım. Onun gibi esaret altında onun gibi her şeyi kabullenen yeter ki birileri de beni kabullensin. Çok şey istemiyorum herhalde.

Nerede kalmıştım?

Hah. On üç yaşındayım ve imam nikâhı ile eşi oldum o adamın. Adam mı? Kocam demeliydim oysa. Olsun. Adam işte. Adam gibi adam sanmıştım hem de kurtuluşum.

Kurtuluş derken bir de kuyruğumu kaptırdım.

Bir adam daha tanıyorum eşimden başka. Sık sık geliyor bize ve ben hizmet ediyorum onlara.

Kocaman bir içki sofrası. Önce karşı çıkıyorum. Biz Müslümanız yazmaz kitabımızda alkol almak ve işte ilk posta dayağımı o gece yiyorum iyi de daha on gün bile geçmedi o adama karı olalı.

Önceleri yadırgıyorum "karı" kelimesini. İlla ki eşi olmak istiyorum ama adam değil eş ismimi bile telaffuz etmiyorum.

Varsa yoksa karı.

"Gel karı. Git karı. Karı aşağı karı yukarı."

Babamın evinde bile adım söylenmez miydi benim? Hele ki anam nasıl çığırırdı: "Naz'ım" diye.

Nazım zaten sadece anama geçirdi niyazımda saklıydı hem anam hem kardeşlerim hem Allah nasıl da bilir içimi.

"Teferruatı geç. Esas konuya gel yeter ki."

"Başım gözüm üstüne."

Mademki evin hizmetçisiyim elbette vasfım karı olmak elbet hizmet ediyorum kim gelirse eve misafir.

Elbet kocamın içki arkadaşları. Önce ara ara gelirken sonra her güne binerken ziyaretleri bir gece demez mi kocam:

"Yer yatağı hazırla salona. Bizde kalacak bu gece arkadaşım. Geç oldu. Kar da bastırdı. Aman ha, iyi ağırlayalım."

Karşı gelemem ki kocama. Aklımdan dahi geçmez. Kocamış anası çoktan uyuya kalmış Yasin okurken. Artık ne için okuyorsa. Tövbe haşa ama benim gibi bir yoldaş bulmuşken ana-oğul...

Velhasıl yer yatağını hazırlıyorum ve odama çekiliyorum. Benim adamsa her nasılsa masanın başında sızıp kalıyor ve işte o gece.

Ne desem kar etmiyor.

"Bırak beni. Çek pis ellerini üstümden."

"Kumarda seni kaybetti kocan en azından bir geceliğine bana hizmet edeceksin."

Ses edemem öyle mi?

Edemiyorum elbet ne de olsa üstüme çullanıp beni önce bayıltıyor sonra...

Gözümü bir açıyorum ki...

Kocamış kaynanam ise yakınıyor:

"Gelin, çabuk gel yanıma. Yatak batmış."

Asıl benim batan. Asıl benim yatağım batan. Kimsede ses seda yok o sabah.

Kocam olacak düzrü ve ırz düşmanı arkadaşı çoktan cehennem olmuşlar.

Ve o gece ilk düşüğümü yapıyorum. Nereden bileyim hamile olduğumu nereden bileyim böylesi iğrenç bir oyuna alet olacağımı?

Kanamam durmuyor ve bir koşu gidiyorum sağlık ocağına ve başımdan geçenleri anlatamıyorum sadece kaza geçirdiğimi dememle...

İnanmıyor hemşire. Doktor da izinli o gün. Bana bir avuç ilaç verip yolluyor başından ama tam çıkacakken sağlık ocağından...

Elbet durumu öğreniyor kocam olacak adam ve ben daha yeni kaybetmişken bebeğimi bir de namusuma musallat olmuşken sapkın arkadaşı, bir posta dayak da kocamdan yiyorum sonrası karanlık artık kaç gün baygın yattıysam.

Öncesinde kaynanamın yatağını şartlıyorum ve yıkıyorum kadını bir yandan da kanarken...

Yine o koku geliyor yine o tat.

Kan gibi.

Kusmuk gibi.

İrin gibi.

“Çocuğum nerede?”

“Hele bitir sen.

“Ben zaten bittiğim bari çocuğumun nerede olduğunu söyleyin.”

“Devlet korumasında. Merak etme. Çocuğun güvenli ellerde.”

Sanki birileri beni suçluyor... Aslında eminim suçlandığımdan ama ben suçlu değilim sadece ana-oğul kendimize yeni bir sayfa açmak istedik.

“Çocuğun ne senin yanında ne de babasını yanında güvende olabilir. İkiniz de... Haydi, neyse tamamla da ifadeni.”

“Yaşamak için bunu yapmaya mecburdum ama onu öldürmeyi ve ölmeyi dahi beceremedim ki kabul ederseniz vereceğim ifade bu kadar.”

“İmzanı da at. Gereken işlemlerin yapılması için bekleyeceksin yargıcın önüne çıkana kadar.”

“Sonsuza kadar hapiste kalmaya razıyım çünkü güvende olacağım tek yer orası. Mademki o adam hala hayatta ve mademki ben de bu suça teşebbüs ettim. Çıkmayacağım mahkemeye yeter ki bana müebbet verin.”

“Buna sen karar veremezsin.”

“Şiddet ve zulüm gören son kadın ben olmayacağım ve öldürülen son kadın da. Yaşama ve yaşatma hakkı nasıl bir erkeğin elinde olabilir hele ki bunca olayın ardından?”

“Son söz yargının.”

“O kadar emin olmayın çünkü asla birileri dur demiyor ne zaman bir kadın daha vahşete kurban edilse illa ki unutulmaya ve unutmaya mahkûm ediliyoruz üstelik bunca şeyin üstüne asla yeni bir hayatım olmayacak çünkü sağ kalmayacağım ve bunu size ispatlayacağım. Ben ve de yeni kurbanlar illa ki toplumun yarası olarak kanamaya ve kanmaya devam edeceğiz.”